

KAMMARRÄTTEN

RÄTTSFALL

Löntagares utgift för reparation, föranledd av skada å lånad bil avdragsgill?

En jurist — här kallad A — anställd hos en advokat, hade under år 1955 för sin inställelse vid en domstol lånat en bil, vilken ägdes av en hos samme arbetsgivare anställd person. Under resan hade emellertid A råkat köra ned i ett landsvägsdike, varvid bilen utsatts för vissa skador.

I sin år 1956 avgivna självdeklaration yrkade A avdrag i förvärvskällan tjänst med 3.157 kr., motsvarande vad A utgivit för reparation av bilen i anledning av dikeskörningen.

Vederbörande TN avslag ifrågavarande yrkande.

Över TN:s beslut anförde A härefter besvär hos vederbörande PN under yrkande att erhålla förenämnda avdrag. Till stöd härför yttrade A bl. a. följande. Om A själv varit bilägare och utnyttjat bil å tjänsteresor under hela året, torde det icke ha mött något hinder för honom att erhålla avdrag för kostnaderna för bilens användning i tjänsten. I dessa kostnader skulle då ha ingått även kostnaderna för de reparationer, som under året behöv: företagas å bilen. Då A nu i stället lånat bil för tjänsteresor och på grund av olyckliga omständigheter fått en relativt betydande engångskostnad på grund härav, vilken kostnad varit direkt föranledd

av hans tjänst, ansåge A, att någon principiell skillnad icke borde göras mellan en sådan kostnad och löpande kostnader för underhåll av i tjänsten använd bil. Om kostnaden ifråga icke ansåges vara jämförlig med en resekostnad, kunde den enligt A:s uppfattning istället jämföras med förlust å medel, för vilka den skattskyldige varit på grund av sin tjänst redovisningsskyldig, vilket ju också vore en tillåten avdragspost. A hade på grund av resa i tjänsten varit nödsakad att låna en bil, och hade han givetvis då varit skyldig att återställa bilen till ägaren i samma skick som den lånades ut. Bestämmelsen om avdragsrätt för förlust å redovisningsmedel borde analogiskt kunna tillämpas i detta fall.

I avgiven förklaring hemställde vederbörande TO om avslag å besvären enär ifrågavarande utgifter icke kunde anses utgöra vid taxeringen avdragsgilla kostnader.

Vederbörande TI anförde vid ärendets behandling av PN, att oavsett att A åsamkats ifrågavarande utgifter i samband med resor, som han företagit i och för sin tjänst, kunde själva utgiften icke vara hänförlig till kostnad för fullgörande av tjänsten, varför TI hemställde om ogillande av besvären och taxeringarnas fastställande.

PN beslöt vid sammanträde den 26

april 1957 i enlighet med vad TI sålunda hemställt.

A besvärade sig härefter hos KR under yrkande att avdraget måtte godkännas.

I avgivna förklaringar avstyrkte såväl TO som TI bifall till besvären under framhållande därav, att A icke anfört någon ny omständighet i ärendet.

Genom utslag den 19 nov. 1958 yttrade KR att, enär med avseende å vad i målet förekommit ifrågavarande utgift å 3.157 kr. finge anses hänförlig till kostnader för fullgörande av A:s tjänst, samt utgiften förty vore avdragsgill vid taxeringarna, KR funne skäligt att nedsätta A:s taxeringar med motsvarande belopp.

Om polismans spårvägsresor.

En polisman — nedan benämnd B — yrkade i sin år 1957 avgivna självdeklaration avdrag i förvärvskällan tjänst med 420 kr. för resekostnader till och från arbetsplatsen, vilket belopp av honom avrundats uppåt till 500 kr.

Vederbörande TN medgav allenast schablonavdrag å 100 kr. under motiveering att avdrag för resekostnader icke kunde medgivas med hänsyn därtill, att B torde kunna färdas utan kostnad i uniform.

I besvär hos vederbörande PN yrkade B taxering enligt deklARATIONEN under framhållande därav att han övervägande föredroge resa i civil klädsel, varför han ansåge sig vara berättigad göra avdrag för resekostnader med det belopp, som angivits i deklARATIONEN, d. v. s. med 500 kr.

Genom beslut den 13 sept. 1957 fann PN skäl för ändring av TN:s beslut icke föreligga och lämnade sålunda besvären utan bifall.

Över PN:s beslut besvärade sig B hos KR; i besvären fullföljde B sin hos PN förda talan.

Vederbörande TI hemställde i avgiven förklaring med anledning av besvären om avslag därå samt yttrade bl. a. följande. B vore principiellt berättigad till avdrag för kostnader för resor mellan bostaden och arbetsplatsen med billigaste färd sätt, som i förevarande fall icke åsamkade B någon kostnad alls, enär han reste gratis i uniform. Därest B av någon anledning föredroge att åsamka sig onödiga resekostnader, vore detta hans ensak, men torde icke kunna medföra avdragsrätt för dessa onödiga utgifter.

Genom utslag den 30 sept. 1958 fann KR icke skäl göra ändring i PN:s beslut.